

อย่าคิดว่าทำกับเด็ก...แล้วไม่ผิด

■ นำเสนอเมื่อ 15 ก.ย. 2558

คอลัมน์ สถานี ก.ค.ศ.

คนเราจะเป็นมนุษย์ผู้มีใจสูงกว่าสัตว์ทั้งหลายได้นั้น ต้องผ่านการทดลองซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าจะอดกลั้นหรืออดทนต่อสิ่งชั่วร้ายหรือสิ่งอันตรายทั้งหลาย หรือมีโอกาสกระทำผิดแล้วอดกลั้นต่อสิ่งนั้นๆ ได้หรือไม่ หากอดทนไม่ได้ไปกระทำผิดขึ้น ความผิดนั้นย่อมมีโทษทั้งหนักและเบาตามแต่กรรมหรือผลของการกระทำนั้นตอบสนอง ลงมาศึกษาชีวิตของผู้อำนวยการสถานศึกษาท่านหนึ่ง

นายทองได้เดินทางโดยสารรถปรับอากาศของ บขส.เพื่อกลับบ้านต่างจังหวัด พอได้นั่งใกล้ลาวัลย์ เด็กสาวนักเรียนม.ปลายคนหนึ่ง หนวดตาจิ้มลิ้มแบบสาววัยรุ่นสไตล์เกาหลี ไว้ผมหนามานารักนาซัง ถูกอัยยาศัยยั้งนึก จึงสอบถามว่า “หนูเดินทางไปไหนมา” เด็กตอบว่า “ไปสอบโควตาพิเศษมหาวิทยาลัย.....ในกรุงเทพฯ กำลังกลับบ้านคะ คุณลุงคะจะเดินทางไปไหน..” ก็เป็นบทสนทนาที่วู่วามไป สร้างความคุ้นเคยระหว่างเดินทาง แต่หลังเที่ยงคืนแล้วต่างก็งีบและนอนหลับบรรดโดยสาร จนกระทั่งเวลาประมาณตีสอง เด็กสาวรู้สึกตัวว่ามีมือลูบเขาไปในกางเกงยีนส์และจับต้องลู่ไล้ถูกอวัยวะสำคัญ จึงใช้มือหยิกและผลักออก และเขาใจว่าเป็นมือของชายที่นั่งอยู่ข้างๆตน (ที่นั่ง 2D) จึงสะกิดเพื่อน รินใจ ที่นั่งข้างๆ (ที่นั่ง 2B) ให้ลุกไปบริเวณหน้าห้องนำท้ายรถคันดังกล่าว แล้วเล่าเรื่องให้ฟัง ซึ่งรินใจก็ให้การสอดคล้องกัน

นอกจากนี้ พนักงานต้อนรับบนรถโดยสารคันดังกล่าวก็ให้การว่าได้รับทราบเรื่องจากลาวัลย์ โดยแนะนำไม่ให้วู่วามและไม่ให้กลับไปนั่งเบาะเดิมอีกเลย ลาวัลย์เป็นเด็กที่มีลักษณะเป็นผู้ใหญ่ มีสติดี จึงโทรศัพท์บอกแม่ให้แจ้งความกับตำรวจเพื่อดำเนินการตามกฎหมาย เมื่อรถโดยสารจอดที่สถานีขนส่งจังหวัดปทุมธานี มีตำรวจมาสอบสวนและควบคุมตัวนายทองไปยังสถานีตำรวจ นายทองปฏิเสธว่ามีใครกระทำการที่ถูกลาวหาโดยอ้างว่าอยู่ด่านขวามือติดหน้าต่าง และเป็นคนถนัดขวา เป็นไปไม่ได้ที่จะใช้มือข้างซ้ายที่ไม่ถนัดปลดกระดุมและรัดซิปกางเกงยีนส์ของเด็กสาวได้ โดยที่ผู้เสียหายไม่รู้สึกรู้ตัวและไม่วู่วาม จึงไม่อาจรับฟังได้

ถึงแม้จะไม่มีพยานบุคคลใดๆ พบเห็นการกระทำดังกล่าว แต่ในช่วงระยะเวลาที่ต่างคนก็หลับไหล ไม่มีใครสนใจที่จะตื่นขึ้นมาเพื่อสังเกตการกระทำของผู้ถูกลาวหา ขอให้จริงใจเชื่อได้ว่าข้าราชการครูรายนี้ที่ใดกระทำการล่วงละเมิดทางเพศผู้เสียหาย ซึ่งเป็นผู้เรียนหรือนักศึกษา อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 94 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.2547 ซึ่งมีแนวพิจารณาโทษของ ก.ค. (เดิม) และ ก.ค.ศ. นำมาพิจารณาว่า หากเป็นการอนาจารละเมิดทางเพศผู้เยาว์ โดยกระทำต่ออวัยวะเพศ ถือว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ระดับโทษ “ปลดออกจากราชการ”

หากไม่ยอมรับโทษหนักเหมือนรายนี้ โปรดอย่าคิดว่าเป็นเด็กแล้วไม่มีอะไร เห็นเด็กน่ารักก็ต้องอดทน คิดว่าเป็นลูกเป็นหลาน อย่ายึดติดกตัญญูด้วยตัวเองอย่างขงตน มิฉะนั้นอาจต้องหาคดีอาญาไปอยู่ในคุกแทน

พบกันใหม่คราวหน้า สวัสดีครับ

คงพิสิฏฐ์ ไชยวงศ์

ผู้อำนวยการภารกิจเสริมสร้างและมาตรฐานวินัย สำนักงาน ก.ค.ศ.

ที่มา [หนังสือพิมพ์มติชน วันที่ 24 สิงหาคม 2558](#)